

1 Δεκεμβρίου 2021

Γέροντας Ανανίας: Ο Χριστός μας αγάπησε εις τέλος. Δεν υπάρχει πια άλλη αγάπη. Εντελώς. Μέχρι τέρμα!

/ [Αγίων και Γερόντων παραινέσεις](#)

†[Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης](#)

Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης (1945-2021).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Εκφωνήθηκε στις 30 Νοεμβρίου 2014.

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=327768>

Λίγο πριν το Πάθος του Χρίστου, ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης και ο Ανδρέας, το σημειώνει ο Ευαγγελιστής Μάρκος, ήσαν μαζί Του έξω, στο Όρος των Ελαιών. Γιατί πήγαινε την ημέρα στην Ιερουσαλήμ, έδινε την τελευταία Του μάχη, ενημέρωνε τον λαό, αποχαιρετούσε, άφηνε τις υποθήκες Του, και το βράδυ ηυλίζετο, έμενε, δηλαδή, έκανε καταυλισμό, στο Όρος των Ελαιών.

Και βλέπουμε εδώ πέρα να 'ναι όχι μόνο η αγαπημένη Του τριάς, αλλά και ο Ανδρέας μαζί, και μόνος ο Ανδρέας από τους άλλους Αποστόλους, εκτός των τριών. Και Τον ρωτούσαν, τον Κύριο, αφού Του έδειχναν τις οικοδομές και τα κτίσματα, τα μεγάλα και επιβλητικά, τι θα γίνει. Ποιο το μέλλον, και της Ιερουσαλήμ, και του κόσμου.

Πάντα ρωτάει ο άνθρωπος για το μέλλον του. Ακόμα και στα μαντεία πήγαινε, ακόμα και σήμερα πάει στις μάγισσες και οπουδήποτε. Γιατί το μέλλον, όταν είναι άγνωστο, τον φοβίζει και θέλει να το ξέρει. Και τους είπε ο Κύριος εκεί, τους

προανήγγειλε, την επικείμενη καταστροφή της Ιερουσαλήμ, που έγινε μετά από λίγα χρόνια, επί Τίτου και Βεσπασιανού, των αυτοκρατόρων της Ρώμης.

Και τους είπε: «Θα έλθει η ώρα, που εδώ δεν θα αφεθεί λίθος επί λίθον. Και όλα αυτά θα καταλυθούν, θα γκρεμιστούν και θα εξαφανιστούν».

Ας πούμε, όμως, κι ένα καλό σχετικώς με τον άγιο Ανδρέα, αυτές ακριβώς τις ημέρες του επικείμενου Πάθους. Που συνέβη στην Αγία Πόλη, είτε την Κυριακή των Βαΐων είτε τη Μεγάλη Τρίτη.

Εκεί πήγαν Έλληνες στην Ιερουσαλήμ. Έλληνες! Δικοί μας άνθρωποι. Έλλην, απ' τη ρίζα «σελ», Σελλοί, που σημαίνει φως. Γι' αυτό και ο Έλλην παίρνει δασεία, και κακώς τη βγάλανε. Σελήνη, το ίδιο. Σελασφόρος, σελαγισμός, όλα, Ελένη και άλλα πολλά.

Πήγαν Έλληνες, λοιπόν. Και ζητούσαν να ιδούνε τον Ιησούν. Με πολύ ενδιαφέρον και με αγάπη. Και θεόσταλτοι. Απευθύνονται στον Φίλιππο, που ήταν και αυτός εκ της πόλεως Ανδρέου και Πέτρου, που ακούσαμε στο Ευαγγέλιο το πρωί. Συμπατριώτες. Σου λένε, «Αυτός που έχει Ελληνικό όνομα κάποια σχέση έχει με τους Έλληνες. Ας πιαστούμε από κει». Πιανόμαστε απ' το γνωστό, για να πάμε στο άγνωστο. Όταν πάμε σ' ένα άγνωστο μέρος, κοιτάμε ποιος είναι ο γνωστός η ποιος ξέρει το μέρος αυτό. Για να μας πάει. Να μας ξεναγήσει. Να μας οδηγήσει.

Το 'πανε του Φιλίππου, άλλα ο Φίλιππος ήτανε λίγο δειλός. Και μερικοί από μας είμαστε λίγο δειλοί. Δεν τολμάμε να κάνουμε κάτι. Μας λένε κάτι και μένουμε εκεί. Και λέει, «Ελάτε. Πάμε στον Ανδρέα. Αυτός είναι πιο θαρραλέος. Έχει το θάρρος. Τον αγαπά ο Ιησούς. Τον έχει και αντ' αυτού». Το ξέρανε. «Τον έχει και αντ' αυτού. Όπου και να πάνε οι τρεις πρώτοι, ο Ανδρέας μένει εδώ με μας. Είναι αρχηγός μας. Ο Ανδρέας θα τα καταφέρει καλύτερα».

Κι έδωσε τη θέση του... Τι ωραίος ο Φίλιππος!

Ο Φίλιππος είχε έλθει και στην Αθήνα και κήρυξε, το ξέρετε, εκεί στου Φιλοπάππου, που είναι εκκλησία του. Και τσακωθήκανε με τους Εβραίους και τον παρεκάλεσαν, του είπανε οι Εβραίοι, «άμα είναι αληθινός ο Ιησούς, να αναστήσεις έναν πεθαμένο».

Ήταν ένας τάφος εκεί και λέει, «Στο όνομα του Ιησού Χριστού, όποιος και αν είσαι, σήκω επάνω». Και σηκώθηκε. Κι οι Εβραίοι φύγαν τότε. Ο Απόστολος Φίλιππος! Εδώ στη Βλασαρού, που 'ναι ο ναός του.

Και πήρανε, λοιπόν, ο Φίλιππος και ο Ανδρέας τους Έλληνες και τους πήγανε στον

Ιησού Χριστό. Κι ο Ιησούς εχάρη. Εχάρη!

Και είπε: «Ελήλυθεν η ώρα». Έφθασε η ώρα. Ήλθε η ώρα. «Ίνα δοξασθή ο Υιός του ανθρώπου». Ο Θεάνθρωπος Ιησούς. Το «ο Υιός του ανθρώπου» σημαίνει την ανθρωπότητα του Χριστού. Την ενανθρώπηση του Θεού. Τη σάρκωση.

Κι αυτό σημαίνει δυο πράγματα. «Ήλθε η ώρα να Σταυρωθώ, να Πεθάνω και ν' Αναστηθώ, για να δοξασθώ. Δηλαδή, για να σωθεί ο κόσμος».

Δοξάζω τον Θεό, δεν σημαίνει ότι προσθέτω δόξα στον Θεό. Όχι. Διότι ο Θεός λέει, με το στόμα του Δαβίδ, στον άνθρωπο «των αγαθών σου ου χρείαν έχω». - «Δεν έχω ανάγκη από τα αγαθά σου», λέει ο Θεός. Είναι ανενδεής, όπως λέει η Δογματική. Είναι χωρίς ανάγκη. Άλλα τι σημαίνει δοξάζω τον Θεό;

Απαντά ο μέγας Βασίλειος. «Μαθαίνω έμπρακτα, εκ των πραγμάτων, την αγάπη Του σε μένα και χαίρομαι τόσο πολύ και μεθάω απ' αυτό, που ξεσπάω σε ευχαριστία, σε δοξολογία και σε μεγαλεία. Αυτό σημαίνει δοξάζω τον Θεό! Μαθαίνω την αγάπη Του και τρελαίνομαι».

Κι όπως έλεγε ο Γέροντας Πορφύριος, που θα γιορτάσουμε μεθαύριο [στις 2 Δεκεμβρίου] και τον βάλαμε στο προσκυνητάρι κι είπαμε και τ' απολυτίκιο, «Αν ξέραμε το πόσο μας αγαπά ο Θεός, όλους μαζί, άλλα και τον καθένα προσωπικά και μοναδικά, όπως θέλομε όλοι, τότε τι;», λέει ο Γέροντας. «Θα τρελαινόμαστε απ' τη χαρά μας».

Αυτό θέλομε, οι καημένοι. Να μας αγαπάει κάποιος, να μας φροντίζει κάποιος, και μερικές φορές θέλομε ν' αγαπάει μόνο εμάς κι όχι τους άλλους. «Των μη προσκυνούντων την εικόνα σου την σεπτήν, οι κερατάδες», που λέει κι ο Παπαδιαμάντης. Λοιπόν. Ν' αγαπάει μόνο εμάς!

Ήταν ένας παπάς, λέει κι ο Παπαδιαμάντης, παλιά εδώ, ψάλτης μάλλον, στην Αθήνα, κι όταν έλεγαν την παράκληση «Άλαλα τα χείλη των ασεβών των μη προσκυνούντων», αυτός προσέθετε «των μη προσκυνούντων», οι κερατάδες, την εικόνα σου την σεπτήν!» Έτσι, για να δείξει ότι είχε... Ωραίο! Δεν πειράζει! Σιγά! Η Παναγία θα γέλαγε. Έτσι. Έτσι!

Ε, ακριβώς αυτό που θέλουμε και πάρα πάνω απ' ό,τι νομίζουμε πως θελουμε, το κάνει και το προσφέρει ο Αφέντης ο Χριστός. Ο Οποίος έδωσε το αίμα Του και τη ζωή Του για μας. Και μας ηγάπησε εις τέλος. Δεν υπάρχει πια άλλη αγάπη. Εντελώς.

Πώς το λέμε σήμερα; Εντελώς. Εντελώς! Μέχρι τέρμα. Μας ηγάπησε εις τέλος! Κι

έδωσε το αίμα Του και τη ζωή Του. Αυτό είναι φιλία και αγάπη. Να θυσιάσομε τη ζωή μας, τον εαυτό μας, να δώσομε την ψυχή μας, το είναι μας, για τους φίλους μας. Κι ο Ιησούς λέει τους Αποστόλους και τους Χριστιανούς όλους πώς; Φίλους! «Υμείς φίλοι μου εστέ».

Κι ακόμα, πώς τους λέει τους Αποστόλους κυρίως; Αδελφούς. Αδελφούς! Έτσι δεν είπα με τον Αρχάγγελο της Αναστάσεως, στις Μυροφόρες γυναίκες; «Είπατε τοις αδελφοίς μου και τω Πέτρω;», «Τοις αδελφοίς μου!» «Τοις αδελφοίς μου!»

Είμαστε αδελφοί του Ιησού Χριστού. Είμαστε φίλοι του σου Χριστού, αδελφοί και πατέρες.

Τι τιμή! Τι δόξα! Τι χαρά! Τι μεγαλείο και τι αποθέωση! Αποθέωση! Γιατί, με τον Ιησού Χριστό, τα Πάθη, την Ανάσταση και την Ανάληψή Του, τι έγινε; Αποθέωση της ανθρωπίνης φύσεως! Του Ιησού και του ανθρώπου. Ανέβασε τον άνθρωπο ο ενανθρωπήσας Υιός του Θεού!

Ανέβασε τον άνθρωπο στον ουρανό και κάθησεν εκ δεξιών του Θεού Πατρός. Και εθαύμαζαν και εξεπλήττοντο οι Άγγελοι και οι Αρχάγγελοι και όλες οι δυνάμεις, γιατί πρώτη φορά βλέπανε άνθρωπον υπεράνω αυτών.

Είναι η αποθέωση του ανθρώπου. Τον ανέβασε πάνω απ' όλες τις δυνάμεις. Εκεί θα μας ανεβάσει όλους, επάνω, ακόμη, κι απ' τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ. Κι ας μην το πιστεύετε. Όταν θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία κι η τελική κρίση. Για να πάρουμε τη θέση του Εωσφόρου και των εκπεσόντων Αγγέλων.

Θα ψάλλομε τη νύκτα των Χριστουγέννων στα Καθίσματα: «Χριστός γεννάται, τον άνω κόσμον θέλων αναπληρώσαι». «Θέλονται να αναπληρώσει τον άνω κόσμον. Τους εκπεσόντας Αγγέλους». Εκεί θα μας βάλει.

Γι αυτό έφτειαξε τον άνθρωπο ο Θεός, μετά την πτώση του Διαβόλου. Μετά την πτώση του Διαβόλου έφτειαξε τον άνθρωπο, για να αναπληρώσει τους εκπεσόντας Αγγέλους. Και δεν τους έφτειαξε μόνο από πνεύμα, αύλους, και ασώματους με ψυχή, αλλά και από χύμα. Έλαβε χουν από την γης ο Θεός. Γιατί; Για να είναι ταπεινοί. Για να είναι ταπεινοί!

Συνεχίζεται

Απόσπασμα από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστένη, «Αγιολόγιο» τόμος στ', των εκδόσεων Ακτή, Λευκωσία 2014.

<https://bit.ly/2ZEVdwL>